Ч. 3. Пятниця 5 (17) сїчня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(8. засїдане з дня 15 сїчня 1896).

По відчитаню спису петиций, котрих наспіло доси 468, підперав пос. Погорецкий петицию комітету будови інтернату для кандидатів учительских в Тернополи.

З порядку дневного наступило перше читане внесеня пос. Роттера в справі реформи шкіл середних. Пос. Роттер мотивуючи своє внесенє згадав, що пок. Шуйский ще в 1880 р. доказував потребу знесеня роздїлу в школах середних межи ґімназиями а школами реальними; пізнїйше порушали ту справу пп. Хшановский і Романович. Бесїдник підносив, що теперішні школи не відповідають потребам суспільности; о потребі чоловіка в будучности рішає ся нинї в 10 роцї т. є. тогди, коли дитина входить до школи середної, отже не звістно до якого фаху має способити ся. Длятого треба в школах середних обох катеґорий учити однаково як клясичних язиків так і рисунків. Для техніка, котрий би хотїв вивучувати історию науки, брати участь в житю публичнім єсть потрібна наука клясичних язиків. Рисунків знову потребує і правник і фільольоґ і лїкар. — Внесенє Роттера передано остаточно комісиї шкільній.

Справоздане комісиї буджетової о замкненю рахунків фонду краєвого за 1894 р., ухвалено після внесень комісиї.

По сїм слїдувало справоздане Видїлу краєвого о виборах послів з куриї громад сільских: Стан. Рудрофа з повіта чортківского; о. Кирила Ґаморака з пов. снятиньского і пос. Ап. Яворского з пов. золочівского. — Видїл краєвий вносив, щоби Сойм всї ті вибори признав важними, бо внесені против них протести показали ся безосновними. — Справоздавцем був пос. Хамец.

Против вибору посла Рудрофа промавляв пос. Окуневский і домагав ся, щоби протест против тих виборів відступлено намістництву в цїли доходженя надужить. На закиди роблені дром Окуневским відповідав комісар правительственний радник Двору ґр. Лось доказуючи, що вибір відбув ся зовсїм законно. Справоздавець пос. Хамец відпирав відтак закиди роблені Видїлови краєвому, мов би то не розслїдив актів виборчих як було потреба. — В голосованю вибір пос. Рудрофа признано майже однодушно важним, а внесенє пос. Окуневского відкинено.

Против вибору пос. о. Гаморака промавляв пос. Новаковский і підносив всїлякі закиди, а наконець поставив таке саме внесенє як і пос. Окуневский. Член Видїлу краєвого пос. Хамец доказав, що навіть тогди, коли-б всї заквестионовані голоси признано неважними, то завсїгди ще одержав о. Гаморак абсолютну більшість голосів, бо 106 против 45. — Палата признала вибір о. Гаморака майже одноголосно важним.

Посім слїдувало справоздане о виборі Є. Ексц. п. Аполін. Яворского. Против сего вибору промавляв пос. Остапчук. Бесїдник відчитував свою річ з карток і так тихо, що єго мало було чути. Длятого завізвав єго Маршалок, щоби він говорив голоснїйше і щоби не відчитував з карток. Пос. Остапчук говорив по тім дальше і зажадав також, щоби справу сего вибору передати Намістництву в цїли переведеня доходжень. Внесеня сего нїхто не підпер; навіть сам пос. Остапчук не підніс руки. — Опісля промавляв комісар правительственний ґр. Лось доказуючи, що вибір сей переведено зовсїм законно. Промавляли ще пос. Кароль Дідушицкий висказуючи своє здивованє, звідки пос. Остапчук з округа збараского може так докладно знати відносини виборчі в повітї золочівскім, а відтак ще й пос. Окуневский полемізуючи з пос. Дідушицким. По промові справоздавця пос. Хамца, вибір пос. Яворского признано майже одноголосно важним.

З порядку дневного ухвалено без дискусиї справоздане комісиї адмінїстрацийної о предложеню Видїлу краєвого в справі адмінїстрациї фондів на будову касарень і шпиталів для войска. — Так само без дискусиї ухвалено: справоздане комісиї банкової в справі банку краєвого і підвисшеню ґарантиї краю за льоковані в тім Банку ощадности; — справоздане комісиї господарства краєвого о школі огородничій в Тарнові; — справоздане комісиї господарства краєвого о краєвім курсї практичнім дозорців меліорацийних.

Послїдною точкою порядку дневного було справоздане комісиї правничої в справі петициї видїлу повітового в Товмачи о спонукане зміни припису §. 11 рескрипту міністерства скарбу з 3 мая 1850. В справозданю каже комісия, що бажаню висказаному в петициї вдоволила вже президия краєвої Дирекциї скарбу окружником з 20 цьвітня 1895. Тим залагоджено петицию.

П. Маршалок повідомив Палату, що одержав від п. Намістника письмо з правительственним предложенем проєкту закона о конкуренциї церковній. Перше читанє сего предложеня поставить на порядку дневнім слїдуючого засїданя.

Відчитано наконець інтерпеляцию пос. Сти

3

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Книжника взяла цїкавість. Йосиф побачивши то додав: Она з Вифтлеєма, донька Йоахима і Анни. Ти може про них чував, бо їх всї дуже поважали.

— Чому би нї? — відповів книжник з почестию — Чував; они з поколїня Давида. Я їх таки добре знав.

— Отже видиш — говорив Йосиф дальше — они померли в Назаретї. Йоахим не був богачем, а все-таки лишив своїй донцї Мариї хату з городом. Але щоби она могла перемити спадщину на себе, мусить після закона віддати ся за найблизшого із своїх свояків. Она отже моя невіста.

— А ти був їй....

— Вуйком.

— Ну тепер вже розумію. Отже длятого, що ви обоє родили ся у Вифтлеємі, то римский закон змушує вас тепер там записувати ся. Раббі глянув гнївливо в ту сторону як міска брама і додав відтак: „Але жиє ще Господь, Бог Ізраїлїв — він помстить ся! — По сих словах пішов він дальше.

Та й Йосиф і єго невіста пустили ся в дальшу дорогу до Вифтлеєма, бо осел з'їв вже був всю траву. Ішли поволи і мало що говорили до себе. Сонце дуже припікало, а на гостинци був великий порох. Мария відслонила собі лице. Скористаймо з сеї нагоди і придивім ся єї виглядови.

Здавало ся, що їй минуло не більше як пятнайцять лїт. Лице єї було подовгасто кругле, чистої краски але блїде. Ніс хороший; трохи відхилені, але повні і рожеві уста надавали їй делїкатного, повного щирости виразу. Очи були великі, сині. Буйне і ясне як золото волосє спадало їй на плечі. Красу тїла підносив ще вираз непорочности, який годї описати, а котрий цїлїй єї постати надавав вигляд сьвятої. Часом підняла очи до неба а уста єї задрожали в тихій молитві. Від часу до часу глянув на ню Йосиф, як коли-б єї видом хотїв одушевити ся.

Перейшли широку рівнину і станули наконець на горбі Ман Елїяс; перед ними по тамтім боцї долини стояв Вифтлеєм. Тут відпочили они через якийсь час і пустились відтак в долину, де було повно людий і худоби. Йосиф вже побоював ся, що не знайде господи для Мариї. Він ступав длятого скорійше, навіть не відповів анї разом тим многим, що єго стрічали і поздоровляли, аж наконець прийшов до господи, що стояла перед брамою міста.

Щоби добре зрозуміти, що тут стало ся, мусимо згадати про ріжницю, яка єсть межи господами на всходї, а господами в Европі. Господи на всходї називано ханами і то були лиш місця обведені доокола плотом, нераз без хати і стріхи. Місце на них вибирано зі взгляду на воду, безпечність і тїнь. Той звичай задержав ся й до нинї. Були й такі, особливо межи великими містами як Александрия і Єрусалим, котрі мали всяку вигоду; але звичайно були то лиш головні кватири шейхів або начальників племен, місця сходин, де куповано і продавано і де поступали чужинцї. Друга прикмета їх, котра особливо впадала в очи тому, хто не знав краю, що там не було нїякої послуги. Не було нї господаря, нї кухаря і кухнї, лиш при входї стояв воротар, котрого головною роботою було казати чужинцям, чи єсть ще місце, чи нема. Кого раз впустили, то вже нїхто ним не журив ся. Длятого мусїв кождий нести з собою запас, або купувати у купців, а відтак лагодити сам собі страву. Так само було й з нічлїгом. Ті господи давали воду, місце на спочинок та забеспеку і за то не платило ся нїчого; все проче треба було самому собі ростарати.

Така була й та господа, перед котрою станули Йосиф і Мария. Така місцевість як Вифтлеєм мала лиш одного шейха, отже й одну господу; а хоч Йосиф був звідси родом, то все таки не мав нїяких знакомих, до котрих міг би був загостити, бо вже богато лїт не прожи-

ли в справі будови дороги до Осека і внесеня послів Заячківского і Остапчука.

Внесене пос. Т. Заячківского звучить: Зваживши, що школи публичні, а в особенности також школи середні призначені суть для молодежи всякого стану; зваживши, бо біднійшій молодежи сільскій і маломіскій вже тепер утруднена наука в школах середних через те, що не тілько за високе чесне і що року зміняючі ся книжки оплачувати, але також кошти пробуваня в більшім місті поносити мусить; зваживши, що з початком нового шкільного року 1896/7 для молодежи шкіл середних єсть приписане примусове умундуроване, що молодїж біднійшу, носячу одяг селяньский або міщаньский до решти пригнести або зі шкіл середних усунути мусить; зваживши, що такого умундурованя доси в инших богатших провінциях не заведено; — проте вносимо:

Вис. Сойм зволить ухвалити:

1) Взиває ся ц. к. правительство, щоби належитість за чесне в школах середних до половини теперішної висоти обнизило;

2) взиває ся ц. к. правительство, щоби зарядило що потреба, аби в школах середних книжки шкільні так часто не зміновано;

3) взиває ся ц. к. правительство, щоби розпоряджене ц. к. краєвої Ради шкільної з 14 марта 1894 ч. 26 в той спосіб змінило, що в школах середних омундуроване молодежи шкільної має бути тілько факультативне а не примусове.

Пос. Остапчук вносив, щоби Сойм ухвалив зміну §. 30 соймової ординациї виборчої в тім напрямі, щоби при виборах можна голосувати устно або й картками.

На тім закінчено засїдане.

В доповненю до справозданя із 7 засїданя сойму подаємо тут ще отсї важнїші справи:

Пос. Роттер поставив внесене: 1) Сойм признає конечною потребою такої реформи шкіл середних, котра би увзгляднила окремі власти- вости нашого краю, давала можність вибору напряму технїчного або академічного по скінченю спільної школи середної, а на уряджене і ведене шкіл середних забезпечила як найбільший вплив чинникам краєвим як законодайним так і адмінїстрацийним. — 2) Поручає ся Видїлови краєвому, щоби в порозуміню з краєвою Радою шкільною скликав анкету в цїли установленя пляну такої реформи шкіл середних, котра би увзгляднюючи напрям, означений в ухвалї 1), відповідала інтересам і властивостям краю. О результатах нарад тої анкети Видїл краєвий повідомить правительство і здасть справу Соймови. — 3) Сойм взиває правительство, щоби оно користаючи з праць анкети предложило проєкт реформи дотичним тїлам законодайним.

Пос. Новаковский інтерпелював Маршалка, чи схоче він вплинути на то, щоби Видїл повітовий в Перемишли заплатив громадї Пралківцї належитість за ужите лому каміня на громадскім пасовиску. — Пос. Сьреднявский мотивував своє внесене, в справі заведеня в Галичинї почтових бірж працї, таких, які заведено в князївстві Люксембурґскім. — Внесене передано комісиї адмінїстрацийній.

Петицию о. Луки Бобровича, гр. кат. капеляна при загальнім шпитали у Львові о підвисшене платнї і систематизоване посади з правом до емеритури передано Видїлови краєвому до здапя справи ще сеї сесиї.

Перегляд політичний.

Димісию ґр. Туна з посади намістника Чехії уважає вся праса віденьска за факт великої ваги, котрий не позістане без впливу на внутрішну полїтику держави. Хто тепер стане намістником в Празї, доси ще не звістно. З Ґрацу доносять, що в тамошних кругах розійшла ся чутка, що на се становище має бути вибраний маркіз Бакеґем. Димісия ґр. Туна, як зовсім понятно, викликала серед Молодочехів велику радість. Narod. Listy доказують, що президент мінїстрів ґр. Баденї не стрітить ся тепер з упередженєм у Чехів. — Fremdenblatt каже, що ґр. Тун не був би лякав ся опозициї Молодочехів і був би не уступив, як би не то, що він був змушений заявити ся раз за тим, другий раз за другим сторонництвом. — Vaterland каже, що коли-б димісия ґр. Туна була уступкою для Молодочехів, то був би то небезпечний прецеденс.

До Dzien. Pozn. доносять з Варшави, що зросийщене семінариї духовних в Царстві польскім єсть вже постановленою річию. Епіскопи спротивились були тому рішучо, опираючись на конкордатї і подали просьбу до царя, але тепер наспіла відмовна відповідь. Від слїдуючого року будуть вже при всїх іспитах в духовних семінариях делеґати кураториї і ґенерал - ґубернатора.

З Льондону доносять, що правительство трансвальске приказало арештувати 300 скомпромітованих в нападї Джемзона Анґлїцїв в Йоганесбурзї, між ними богато впливових осіб.

Новинки.

Львів дня 16 січня 1896.

— **Іменованя.** Радниками суду краєвого іменовані: прокуратор др. Ад. Саганек в Самборі для Самбора, начальник суду в Буску Марк. Тустановский для Львова, заступник надпрокуратора Стан. Прилуский у Львові і секретар суду у Львові др. Любин Боярский оба для Львова, секретар суду у Львові Волод. Пивоцкий для Львова, судья повітовий в Рогатинї Ігн. Фідо для Перемишля і заступник прокуратора в Золочеві др. Юліян Сопотницкий для Золочева.

— **Перенесеня.** Перенесені ц. к. радники судові: Іполит Литвинович в Перемишли до Львова а Вільгельм Зайдлер з Терпополя до Перемишля.

— **Преосв. епископ перемиский др. Юліян Пелеш** прислав в день Нового року на перемиску

вав в сім місті. Впрочім римским урядникам не дуже було пильно і могло тягнути ся цїлими місяцями, заким би спис людий скінчив ся — а так довго не хотїв Йосиф бути тягаром приватним людям. Мусїв длятого шукати собі місця в господї і тому то зажурив ся, коли побачив перед собою так богато людий.

На ковбанї з кедрини сидїв при входї воротар. До стїни була приперта списа; коло єго ніг сидїв пес.

— Мир Єгови з тобою! — поздоровив єго Йосиф.

— Того й тобі желаю, та ще й в двоє тілько! — відповів воротар не рушаючись з місця.

— Я Вифтлеємець — говорив Йосиф дальше. — Не було би тут місця для....

— Нема хоч би й як малого.

— Може ти чував про мене. Я Йосиф з Назарету. То моє родинне місто. Я з роду Давидового.

На сю послїдну замітку мав Йосиф надію. Коли-б она не помогла, то все було би на дармо. Бути потомком Давида уважало ся за найбільшу честь; та й тут то також показало ся. Воротар встав, поклонив ся глубоко і сказав:

— Раббі, від коли отся господа, — а буде їй вже більше як тисяч лїт — то ще нїякому гідному чоловікови не відмовлено пристановища, хиба що вже не було місця. Коли так робило ся з чужими, то син Давидів має тим більше право на гостинність. Витаю тебе ще раз, а коли хочеш, то ходи зі мною і переконай ся, що нема нїгде нїякого місця. — А чи можна спитати, коли ти прибув?

— Саме тепер!

— Можна здогадати ся, що тебе сюди привело. Що привело сюди других, то й тебе: розпоряджене цїсарске. — Але окрім тих прийшла вчера ще й каравана з Дамаску, що іде до Арабії та долїшного Єгипту. Ось она — люди і звірята.

Але Йосиф не давав ся відправити і сказав на то:

— То не із-за мене, але зі мною єсть невіста, а ніч студена, на сих горбах студенійша як в Назаретї. Годї-ж їй ночувати під голим небом. А в місті не було би місця?

— Отсї — воротар показав тут на людий, що тиснули ся до входу — всї там звідували ся та кажуть, що там повно людий.

Йосиф призадумав ся, а відтак більше сам до себе як до воротаря відозвав ся:

— Она молода і делїкатна. Коли буде мусїла ночувати під голим небом, то станесь жертвою студени.

Відтак звернув ся до воротаря:

— Може ти знав єї родичів, Йоахима і Анну. Они були також з Давидового роду.

— Та я їх знав, але то вже дуже давно. Добрі то були люди. — Він говорив то чогось призадуманий і спустив очи в долину. Нараз звернув ся знов до Йосифа і сказав: Хоч я вас не можу приняти, але й не пущу з нїчим. Зроблю для тебе, раббі, що буде можна. Кілько вас?

— Моя невіста, я і звіря.

— Ну, добре, не будете ночувати під голим небо. Борзенько, сонце заходить, зараз ніч настане.

Йосиф поскорив і привів невісту на звіряти, котру підчас тої розмови лишив був віддалїк. Она підоймила заслону.

— Синї очи і золоте волосе — сказав воротар сам до себе, коли єї побачив. — Так виглядав молодий Давид, коли стояв перед Савлем. Він взяв поводи від Йосифа в свої руки і сказав обернувшись до Мариї: Мир тобі, донько Давидова! — а до Йосифа: Раббі, іди за мною!

Він повів їх через обійстє господи, відтак стежкою до сїрих горбів вапняков их,

— Ти ведеш нас до печери? — відозвав ся Йосиф.

Провідник обернувшись до Мариї відповів на то:

— Печера, до котрої вас веду, єсть тою, в котрій крив ся колись твій предок Давид і до котрої заганяв свої череди. Та й коли став королем, заходив, кажуть, часто до неї і то з великою дружиною та многими звірятами. Ясла, при котрих стояли ті звірята, суть ще ті самі, які були за єго часів. Все-таки лїпше місце, на котрім спав колись король, як місце на обійстю в господї або де в поли. Але ось і хатчина перед печерою.

Хатчина та була низька і вузонька; по правдї був то лиш вхід до печери. Провідник отворив двері і сказав: Ходїть до середини!

Они увійшли і стали розглядати ся. Побачили природну в скалї печеру, може на сорок стіп довгу, дванайцять до пятнайцять широку, а девять або десять високу. Крізь двері доходило досить сьвітла, щоби їм показати, що з боку під скалою були ясла, підчас коли на середині були натрясені на землю сїно, солома та инша паша, а також ще й инші урядженя були доказом, що в сім місці перебували часом люди і звірята.[3]

— Що тут знайдете — сказав провідник засьвітивши лїхтарню і поставивши єї на земли — єсть для таких подорожних, як ви. Уживайте, що дасть ся ужити. — А звернувшись до Мариї відозвав ся: Можеш тут спочивати?

— Се місце сьвяте! — відповіла она.

— Ну, то я вже собі піду. Мир вам!

Коли він пішов, старались они припрятати печеру як було можна.

О певній годинї вечером притихали крики і гамір в господї. Кождий Ізраїлитянин ставав тогди лицем до Єрусалима, складав руки на груди і молив ся. По молитві наставав ще на хвильку загальний рух, бо кождий порав ся коло своєї вечері або стелив собі постїль. Відтак гашено сьвітло а на зібраних налягав сон.

Було о півночи. Всї спали глубоким сном. — Аж ось пробудив ся один із тих що спали, протер собі очи і як би перепуджений став розглядати ся доокола, ба, нараз крикнув:

А то що такого? Цїле небо горить. Вставайте, братя, вставайте!

Люди побудили ся і перепуджені посхоплювали ся та посїдали, де хто лежав, і стали розглядати ся. Але незадовго отямили ся в дива,

бурсу ім. сьв. о. Николая жертву в сумі 150 зр. Сего року есть се вже друга жертва преосьв. епископа на шкільні цїли.

— **Преосьв. Епископ Куїловский** жертвував на слїдуючі рускі товариства: 100 зр. для вдовичо-сирітского фонду сьвящеників станїславівскої епархії, а по 50 зр. для „Рускої Бурси“ і „Товариства руских женщин“. Для убогих міста жертвував впр. епископ 100 зр.. а для трьох польских товариств також по 50 зр.

— **Щедрий дар.** Міска рада в Станїславові жертвувала на обнову рускої катедри 1000 зр. на 1896 р. і тількож на латиньский парохіяльний костел.

— **Вечерницї для членів товариства Рускої Бесїди** ухвалив видїл уладити д. 25 с. м. і 15 лютого. Стрій для пань вечерковий, для панів балевий.

— **Видїл Рускої Бесїди у Львові** вибраний на загальних зборах товариства д. 11 см., уконституував ся в той спосіб: Головою товариства вибрано радника Йос. Левицкого, заступником голови і господарем о. Олександра Темницкого, референтом театральним проф. Володимира Шухевича, касиером проф. Романа Цеглиньского, біблїотекарем і кореферентом театральним дра Івана Франка, секретарем авскультанта судового Йосифа Дрималика, членом видїлу дра Андрія Занька.

— **Будова духовної семінариї в Станїславові.** З весною с. р. пічне ся будова епархіяльної семинариї на ґрунтах бувшого руского приходства, де і крилошани мати муть помешканя; там же буде вибудована простірна каплиця семинарска за 47.000 зр. Цїлий будинок буде коштувати з 200.000 зр.

— **Холєра.** Дня 14 січня с. р. було в Галичинї 4 недужих на холеру осіб з попередних днїв. Згаданого дня занедужала в Гусятинї одна особа, а одна виздоровіла, так що лишило ся на дальше четверо недужих в лїченю, а то дві в Теребовли, а дві в Перемишли.

— **Специяльний курс науки виробу обуви.** Від Товариства промислового шевців в Роздолї одержали ми слїдуюче оголошене з просьбою о подане его до ширшої відомости: В місточку Роздолї відбуде ся сего року під управою п. Александра Целевича з Угнова (укінчившого майстерский курс в ц. к. технольоґічнім музею у Відни) специяльний курс виробу обуви для ц. і к. армії, сполучений з наукою поступового шевства. На науку можуть бути приняті лише самостійні майстри. Замісцевим заробок запевняє удержане. Маючі охоту взяти участь в згаданім повисше курсї, зволять зголосити ся картою кореспонденцийною до Угнова, або до підписаного товариства найпізнїйше до 15 лютого с. р. Речинець приїзду разом з проґрамою науки одержать потенти письменно.— Товариство промислове шевців в Роздолї: *Іван Костирка,* цехмістр.

— **Нові жерела нафти.** На всхіднім побережу острова Сахалин, що лежить на північ від Япану і належить до Росиї, котра висилає туди богато людий засуджених на поселене в Азиї, викрито в долинах над малими ріками богаті жерела нафти. Однакож остров есть так мало залюднений, а жерела ті так неприступні, що наразї о дубуваню нафти на Сахалїнї нема й бесїди.

— **Населенє землї.** Після обчислень статистиків населенє земної кулї виносить тепер 1.470,729.000 душ. З того припадає більша половина на Азию, бо 826 мілїонів. В Азиї найбільше мешканців мають Хіни 361 мілїонів, а відтак анґлїйскі Індиї 262 мілїони.

— **Каська з Яськом і дорожкар з електрикою.** Два оригінальні випадки мести стали ся сими днями у Львові і оба закінчили ся арештом в полїциї. Каська Дуда, служниця у п. А. М. при ул. Паньскій ч. 17 любила ся з офіцирским слугою Яськом Миском, котрий мешкає при ул. Баторого ч. 38. Але онегди рано довідалась Каська, що Яско не вірний, бо вже знайшов собі другу. Она побігла отже до него і як-раз застала его на подвірю камениці і почала ему докоряти. З тихої зразу розправи зробила ся нараз голосна з лоскотом а невірний Ясько не видів иншої ради, як лиш утїкати від енерґічної Каськи до стайнї і замкнути за собою двері. Каська набрала ще більшої відваги та задумала взяти стайню приступом і стала бомбардувати стайню камінєм та повибивала вікна. Хто знає, що було би стало ся з невірним Яськом, як би не полїция, котра прибула ему на поміч і военно успособлену Каську забрала — до арешту. Каська любила Яська, але дорожкар Стефан Тичиньский не любив електрики і вчера, видко задля морозу, загрівши собі трохи чуба, постановив зімстити ся на нїй за то, що она робить дорожкарям велику конкуренцию і возить людий майже за дурно. Виїхав отже на ул. Личаківскій на шини трамваю електричного, а коли віз трамваевий над'їхав, не хотїв нїяк ему уступити ся; казав, що він ему досить вже уступав ся, нехай раз електрика уступить ся дорожцї. Не було ради зі мстивим дорожкарем і треба було аж помочи полїциї, котра і Тичиньского забрала до арешту.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 січня. Fremdenblatt каже, що дальший розвій відносин в Чехії буде зависїти від того, чи настане і укріпить ся в тамошних партиях такий настрій, котрий би відповідав наміреням правительства прихильного однаково обом партиям народним.

Берно 16 січня. В соймі мотивував пос. Жачек внесене в справі основаня ческого унїверситету на Мораві і відкликнув ся до лївиці, щоби она голосувала за внесенем, аби з нагоди ювилею напованя Є. Вел. Цїсаря можна було унїверситет відкрити. — Внесене передано комісиї шкільній.

Лїнц 16 січня. Сойм по довшій дебатї відкинув внесене лїбералів в справі зміни соймової ординациї виборчої в тім напрямі, щоби громади сїльскі вибирали безпосередно і щоби особам, котрі не платять безпосередних податків або платять менше як 5 зр. признати право виборче.

Париж 16 січня. Фльоке занедужав на запалене легких; стан недуги есть небезпечний.

Рим 16 січня. В цїлій Італії настала велика студінь. В Умбриї засипав снїг кілька сїл і перервав зовсім комунїкацию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

бо з високого неба спадало ясне проміне сьвітла на землю. Здавало ся, як коли-б оно виходило з одного місця і ясним заревом осьвічало цїлий овид. Сьвідків сего чудесного з'явища взяв сьвятий страх. Боязливі дрожали, а навіть і найвідважнїйші важились ледви пошептувати.

— Чи видїли ви коли щось такого? — спитав один.

— Здає ся, що то онтам понад горою. Я не знаю, що то такого. Я ще нїколи такого дива не видїв — відозвав ся другий.

— Може то звізда пукла і упала? — відозвав ся третий.

— Куди ти взяв ся! Та-ж коли звізда паде, то гасне!

— Я вже знаю, що то такого — відозвав ся знову той, що говорив перший; — пастирі побачили льва та запалили огонь, щоби его відогнати.

— То бо й є! — сказав на то другий; — я видїв череди по тамтім боцї на поли.

— Нї, нї! — відповів якийсь инший; — та же коли-б позносив все дерево з Юдеї і запалив, то не було би такого великого і сильного сьвітла.

Мовчки дивили ся тепер всї на то загадочне сьвітло, аж якийсь поважний старець відозвав ся:

— Братя, то небесна лїствиця, котру наш праотець Яков видїв у снї. Благословен еси Господи, Боже отцїв наших!

Глава третя.

Може яких дві милї на полудневий всхід від Вифтлеема есть долина, котру пасмо гір віддаляе від міста. В тїй долинї, заслоненій від північних вітрів, росли під ту пору морвові дерева, карловата дубина і сосни і то місце служило в кождій порі за пасовиско.

В сторонї віддаленій найдальше від міста була стара кошара, до котрої пастирі заганяли иноді свої вівцї. День перед згаданою повисше подїєю пігнало було кількох пастирів свої череди в ту сторону. Коли сонце зайшло, загнали они вівцї до кошари, а самі розложили при входї огонь, повечеряли і сїли спочивати та побалакати. Один мусїв стояти на вартї. Не чувили сего було їх всїх шїсть. Поволи зморив їх сон і они поклали ся коло огню, де хто сидїв. Ніч була ясна а небо засїяне звірками; настала таїнственна ніч. Вартовий ходив поперед входом до кошари то сюди, то туди. До півночи, коли мали его збудити, був для него час довгий. Аж і прийшла північ і він вже тїшив ся, що ляже спати, та покріпить ся. Якраз хотїв він зайти до кошари і перед тим ще раз розглянув ся доокола. Аж нараз окружило его ясне сьвітло, з ночи зробив ся день, він міг видїти цїлу охрестність. Очи его підняли ся в небо — звізди десь пощезали. Мороз пішов ему по тїлї і его взяв страх. Він кликнув на своїх товаришів:

— Вставайте, вставайте!

— Пси стали уїдати; череди сполошені збили ся в купу. Пастирі посхоплювали ся і вхопили за зброю.

— А се що? — крикнули всї в один голос.

— Дивіть ся — крикнув вартовий — небо горить!

Сьвітло ставало чим раз яснїйше. Они закрили собі очи долонями і припали на колїна. Такий взяв їх страх, що они поклали ся лицем на землю. Аж ось роздав ся голос:

— Не бійтесь нїчого!

Они стали слухати.

— Не бійте ся; бо ото оповіщаю вам велику радість, яка стане ся всему народови.

Той голос, котрого милий звук будив безпечність, наповнив всю їх душу сьвятим страхом. Они підняли ся і стоячи на колїнах почали розглядати ся. Побачили якогось чоловіка цїлого в сьвітлї, убраного в білу як снїг одежу. На плечах мав крила; на его чолї сьвітилась звізда; его лице було дуже миле і красне як у сьвятого.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.